Схилилось небо співом до землі,
Дім Божий сяйвом слави засіяв.
Як сонце, при заквітчаній стіні,
Ісус Христос з вінцем в руці стояв.

В надії пастир встав: “Це мій вінець”…
Ісус пройшов його й служителів…
Куди ж Він? Начебто й рядам уже кінець…
Та ні, – хтось непримітний там в кінці сидів.

Чом не мені, пресвітеру, вінець,
Я ж бо достойніший за всіх: не досипав,
Дім будував, людей сплочав, й такий кінець…
А кожний плакав. Плакав і мовчав.

Ісус стареньку, немічну сестру
За руку взявши, в пастиря спитав:
– Ти неміч її бачив? Чув її мольбу?
Чи ти на зібранні дав руку їй? Обняв?

Щоденними ж молитвами в сльозах,
Через її знесилені уста
Отримав ти у Бога благодать
І процвітав у милості Христа.

Стареньку ніжно обійняв Христос,
З любов’ю, як син матір, пригорнув.
Поцілувавши, витер каплі сліз.
Й на голову вінця їй одягнув.
Амінь